

XX століття, котрі прагнули об'єднати філософську та медичну проблематику з метою вирішити нагальні проблеми людства, можна назвати німецько-французького лікаря і філософа А. Швейцера.

Мета наукової роботи полягає у дослідженні гуманістичних принципів та ідей А. Швейцера, як представника європейської філософської школи, та їх застосування у медицині, що визначає наукову новизну та практичне значення дослідження. Завдання дослідження: – *опрацювати* головні наукові роботи філософа; – *з'ясувати, розкрити та дослідити* ключові ідеї філософського вчення А. Швейцера через аналіз його основних гуманістичних принципів: принципу «благоговіння перед життям», принципу «людина – людині», принципу «людина – природа», та принципу етичної відповідальності і духовної опозиції настановам соціуму; – *дослідити* взаємодію філософії і медицини через призму гуманістичної концепції А. Швейцера.

Методи - метод системного аналізу та логічного узагальнення. У роботі аналізуються підходи Альберта Швейцера до осмислення феномену гуманізму, акцентується увага на його деонтологічному вимірі.

Результати і висновки. У науковій роботі досліджено філософську концепцію А. Швейцера – «благоговіння перед життям». А. Швейцер стверджує, що людина настільки вільна, наскільки використовує будь-яку можливість, щоб випробувати блаженство допомоги життю і позбавити його від страждань і руйнувань. Етика А. Швейцера – Жива Етика, або етика Дії, якої слід дотримуватися безпосередньо тут і зараз, здійснюючи конкретні вчинки, в котрих реалізовуватимуть власні моральні переконання і світоглядні позиції. Вона вписується в широковідомий принцип епохи глобальних проблем, який можна підсумувати такими словами: думай глобально, а дій локально; водночас збігається із загальнолюдськими та деонтологічними етичними нормами, що особливо актуально у медицині. Озброєний цим методом, сучасний медичний працівник не має права забувати, що на клінічному ліжку лежить не організм, а людина: він у даному випадку повинен враховувати не тільки соматичний стан, а й психічний, особистісні та індивідуальні характеристики.

ГОМОСЕСУЛЬНІСТЬ У СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ВИМІРІ

HOMOSEXUALITY IN A SOCIO-CULTURAL DIMENSION

Щербакова Я. В.

Науковий керівник: к. філос. н., доц. Ющенко Ю. П.

Shcherbakova Y. V.

Science advisor: doc. Yushchenko Yu. P., PhD

Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність: Сьогодні у засобах масової інформації, науковій, публіцистичній та художній літературі активно обговорюється проблема гомосексуальності. В українському суспільстві навіть склалося певне стереотипне уявлення, що вона є явищем, що притаманне сучасному інформаційному суспільству з його трансформацією цінностей та індивідуалізацією і плюралізацією життєвих стилів. Та, як відомо, це питання сягає витоків глибокої давнини і перші згадки про гомосексуальність ми знаходимо у міфологічному і релігійному світогляді. Нетрадиційна сексуальна орієнтація знайшла своє відображення і у творчості західноєвропейських філософів, починаючи з часів античності. Беручи до уваги ступінь вивчення даного явища, значну кількість наукових досліджень, на нашу думку, гомосексуальність потребує подальшого осмислення та обґрунтування нових теоретико-методологічних підходів до свого розуміння. Зокрема, актуальними лишаються проблеми розрізнення понять «сексуальна орієнтація», «сексуальна поведінка», «гендерна ідентичність», чи супроводжують гомосексуальність психічні розлади, чи має ЛГБТ-спільнота яскраво виражені ознаки соціальної групи, чи є гомосексуальна культура альтернативою загальній культурі та ін.

Мета: нашого наукового дослідження – з'ясувати особливості гомосексуальності людини в соціокультурному вимірі.

Методи: Для досягнення поставленої мети використовувалися загально-наукові методи: аналіз, синтез, аналогія, узагальнення, систематизація, історичний, метод компаративного аналізу. Емпіричну базу склали результати опитування з досліджуваної проблеми.

Результати: Як відомо, уперше поняття «гомосексуальність» було введено в науковий обіг у 1869 році угорським лікарем Керолом Бенкетом. У XIX столітті вона стає об'єктом уваги психологів, психоаналітиків і психіатрів. І саме в той час одностатевий потяг більшістю сприймається як аномалія, деградація та патологія. Лише у 1973 році Американська психіатрична асоціація офіційно вилучає гомосексуальність з Керівництва по діагностиці і статистиці психічних порушень США, а у 1991 році Всесвітня організація охорони здоров'я виключає її із міжнародної класифікації психіатричних і поведінкових розладів.

Висновки: Опрацювавши значну кількість науково-популярних джерел та провівши опитування серед студентської молоді, ми дійшли висновків, що ставлення до гомосексуальності сьогодні лишається суперечливим як з боку суспільства, так і з боку представників ЛГБТ-спільнот. Не дивлячись на легалізацію одностатевих шлюбів у деяких країнах світу та підтримку прав ЛГБТ-осіб на законодавчому рівні, особи з гомосексуальною орієнтацією досить часто піддаються дискримінації, переслідуванням, цькуванню та мають труднощі в соціалізації.